

<https://festiwalszekspirowski.pl/wp-content/uploads/2022/08/english-shakespeare-daily-2022.pdf>

Aleksandra Haberny

The rest is laughter

Hamlet on the Road, dir. Joanna Zdrada, Divadlo Radost, Czech Republic

Hamlet, being one of the most popular Shakespeare plays and, dare I say, one of the most popular plays of all time, has stated some of the most significant archetypes and schemes in the world of culture. Everyone remembers the tragedy of an extremely conflicted prince of Denmark. Radost Theatre's Hamlet, however, in a way leaves the big dilemma behind and takes the audience on a racy, eventful journey full of music, dark humour, and surprises. After all, not every adaptation of this play includes Hamlet asking Polonius whether he wants to have a candle lit up at his grave. The show follows the actions of a traveling theatre consisting of actors and puppeteers led by Horatio himself, since, as we know, it is he who has to tell the story of Hamlet. The actors are trying to put out Hamlet, despite various inconveniences – they bravely deal with missing actors, dead birds, and uncooked dinner. In their wagon, the story they're trying to act out blends with their lives. The troupe is accompanied by a gravedigger, who keeps an inventory of the dead, while occasionally playing the trumpet. The short trumpet parts are just a small amount of the musical side of Hamlet on the Road. All of the famous monologues, that we have probably seen done in a thousand different ways, are beautifully sung and accompanied by actors live on stage. And when the audience's ears have already been blessed, our eyes are not left with nothing – actors do not only use puppets, but also dance around and include typical for the time circus and cabaret elements. The scenography is extremely detailed, functional, and ravishing; styled in an époque-accurate way to fit the traveling theatre aesthetics. Props are used creatively as well – at one point, Yorick's bones become instruments in one of the songs. This play is something you cannot just pass by without taking a greater look at it. Because everything – from scenography, stage props, and costumes to acting, movement, and songs – is phenomenally balanced and the group outstandingly plays every single minute of it. The emotion and passion are felt in every single move, every single chord, and every single sound. It draws from different genres and has a great amount of crude, absurd humour that perfectly fits the show's aura, giving the spectators a fresh view of the story. However, the added humour does not mean that the story has been fetched to stupid and funny – it preserves its meaning and imagery, just presents it differently. What's extremely charming about Joanna Zdrada's Hamlet is its amazing self-consciousness and honesty. It didn't feel like the show was trying to fool the audience or give some new, falsely deep metaphors and symbols. They were so natural and genuine in their work that they didn't need to try to buy the audience – they had them from the very first sight. The show completely carried the audience away, and for a good reason – it was amazing to finally see someone fiddle with the original text while staying historically accurate and saving and conveying all of the archetypes that

we remember, but in a different, great style. It didn't steal anything from the Hamlet that we all know and adore but added amazing diversity and freshness.

Aleksandra Haberny

Zbytek je smích

Hamlet on the Road, rež. Joanna Zdrada, Divadlo Radost, Česká republika

Hamlet, jakožto jedna z nejpobulárnějších Shakespeareových her a, troufám si říct, jedna z nejpobulárnějších her všech dob, vyjádřil některé z nejevýznamnějších archetypů a schémat ve světě kultury. Každý si pamatuje tragédii extrémně konfliktního dánského prince. Hamlet divadla Radost však svým způsobem nechává velké dilema za sebou a bere diváky na svižnou, událostmi nabitou cestu plnou hudby, černého humoru a překvapení. Koneckonců ne v každé adaptaci této hry se Hamlet ptá Polonia, zda chce, aby mu u hrobu zapálil svíčku. Představení sleduje dění kočovného divadla složeného z herců a loutkářů, které vede sám Horacio, neboť, jak víme, je to právě on, kdo má Hamletův příběh vyprávět. Herci se snaží Hamleta odehrát i přes různé nepříjemnosti - statečně se vypořádávají se ztracenými kolegy, mrtvými ptáky i neuvařenou večeří. V jejich voze se příběh, který se snaží zahrát, prolíná s jejich životy. Soubor doprovází hrobník, který vede soupis mrtvých a občas hraje na trubku. Krátké party trubky jsou jen malou částí hudební stránky Hamleta on the Road. Všechny slavné monology, které jsme pravděpodobně viděli v tisíci různých provedeních, jsou krásně zazpívány a doprovázeny herci živě na jevišti. A když už jsou divákovy uši obdařeny, nezůstávají ani našim očím nic dlužno - herci nepoužívají pouze loutky, ale také tančí a přidávají pro tehdejší dobu typické cirkusové a kabaretní prvky. Scénografie je nesmírně detailní, funkční a strhující; stylizovaná dobově přesně tak, aby odpovídala estetice kočovného divadla. Kreativně jsou využity i rekvizity - v jednom okamžiku se Yorickovy kosti stanou nástroji v jedné z písní. Tuto divadelní hru nemůžete jen tak přejít, aniž byste se na ni podívali důkladněji. Protože vše - od scénografie, rekvizit a kostýmů až po herecké výkony, pohyb a písně - je fenomenálně vyvážené a soubor vynikajícím způsobem hraje každou minutu. Emoce a vášně jsou cítit z každého pohybu, každého akordu a každého zvuku. Představení čerpá z různých žánrů a obsahuje velké množství drsného, absurdního humoru, který dokonale zapadá do aury představení a poskytuje divákům nový pohled na příběh. Přidaný humor však neznamena, že by příběh byl fetišizován až k hlouposti a směšnosti - zachovává jeho význam a obraznost, jen je podává jinak. Na Hamletovi Joanny Zdrady je nesmírně okouzující jeho úžasná sebeironie a upřímnost. Neměla jsem pocit, že by se představení snažilo diváky obelhat nebo jim podsouvat nějaké nové, falešně hluboké metafory a symboly. Působilo tak přirozeně a upřímně, že se ani nemuselo snažit diváky kupovat - mělo je od prvního okamžiku. Představení diváky naprosto strhlo, a to z dobrého důvodu - bylo úžasné vidět, jak si konečně někdo pohrává s původním textem, přičemž zůstává historicky přesný a zachovává a předává

všechny archetypy, které si pamatujeme, ale v jiném, skvělém stylu. Neukradl přitom nic z Hamleta, kterého všichni známe a zbožňujeme, ale dodal mu úžasnou rozmanitost a svěžest.